

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 16^{ον}. ||

22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1866.

ΑΙ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ

ΑΝΑΚΑΛΥΨ. ΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΤΕΛΕΤΤΑΙΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ.

(Συνέχεια).

ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ. Εἰς τὸ περὶ ἀεροναυτικῆς προῶντα πολλαὶ θεωρίαι ἐγένοντο λύουσι αὐτὸ, ἀλλὰ πρακτικῶς μένει ἄλυτον εἰσέτι. Αἰτία δὲ καθ' ἡμᾶς εἶναι ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς μηχανικῆς, καὶ ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐκφράσωμεν τὴν γνώμην ἡμῶν, ἠθέλομεν προτρέψει τοὺς περὶ ταῦτα καταγινομένους νὰ καταγίνωσιν εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς μηχανικῆς, καὶ οὕτω μόνον θέλουσιν ἀφίχθη ταχύτερα εἰς τὸν προθέμενον σκοπόν. Ὡς πρὸς δὲ τὴν θεωρίαν ἐπὶ τοῦ Ἑλικοπτέρου φρονοῦμεν ὅτι ἵνα ἀνυψωθῇ τὸ ὄργανον τοῦτο ἀνάγκη νὰ στηρίζεται ἐπὶ τινος σημείου, καὶ ἐπειδὴ, ὅτε τὸ ἀερόσκαφον ὑψωθῇ εἰς τὸ κενόν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστηρίζεται, δὲν θέλει ἐπομένως δυνηθῇ, χαλαρωθέντος τοῦ μηχανισμοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀναβαίνον ἐλλείψει σημείου ὑποστηρίξεως· εἶναι δηλαδὴ ὁμοιον ὡς ἂν νὰ ἀνέβαινέ τις ἐφ' ἀμάξης καὶ προσε-

πάθει νὰ κινήσῃ αὐτὴν ὠθῶν τοὺς τροχοὺς αὐτῆς.

Ἡ ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ οὐδὲν ἀληθῶς νεώτερον παρουσιάζει. Ὁ Κ. Gratiolet, τοῦ ὁποίου τὸν πρόωρον καὶ αἰφνίδιον θάνατον ἐπένθησεν ἡ ἐπιστήμη, ἐξήγαγεν ἐκ τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν πιθήκων ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἀνατομικὴ σχέσις μεταξὺ τῶν ζῶων τούτων καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὴν ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΝ ἐγένετο νέα τις ἐφεύρεσις ἣτις λύει κατὰ τὸ φαινόμενον τὸ πρόβλημα τῆς θερμάνσεως τῶν ἀτμαμαξῶν. Ὁ θερμοπαραγωγὸς (thermogénérateur) παρέχει μεγάλην θερμότητα διὰ τῆς ἐντρίψεως δρυόγων (μαδέρι) ἐκ ξυλου στρεφομένων ἐν τινι μεταλλικῷ κένω. Ἡ κίνησις τῶν τροχῶν ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐνεργῇ ἡ συσκευή, καὶ ἂν δὲν ἔπαυσεν ἡ παραγωγὴ θερμότητος ἅμα ὡς αἱ ἄμαξαι σταματῶσιν, ἦτο δυσκολώτατον νὰ εὔρεθῃ ἀπλούστερος καὶ οικονομικώτερος μηχανισμός.

Τὸ ζήτημα ἐπὶ τοῦ κρέατος τοῦ ἵππου δὲν ἐλύθη εἰσέτι ἵνα ὁμιλήσωμεν ἐκτενῶς. Μετ' εὐχαριστήσεως ὅμως βλέπομεν νικωμένας τὰς προλήψεις, αἰτίνας στεροῦσιν ἡμᾶς μεγάλου μέρους ζωικῆς οὐσίας. Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ὁ ἵππος προσφέρει

κρέας εξαίρετον, ἀλλὰ ἠξεύρομεν ὅτι δὲν εἶναι ἐπιβλαβές, ὅταν ἔχει κακὴν γεῦσιν, καὶ κατεστῆκεν ὀλιγωτέρον τοῦ κρέατος τοῦ βοῦς καὶ τοῦ προβάτου. Ἐάν δὲ ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ γίνεται οἰκονομικῶς, ἡ χρῆσις του θέλει προξενήσῃ μεγάλην ἀφέλειαν, ἀφ' ἧς εἶναι ὑγιεινὸν καὶ σχεδὸν ἐπίσης καλὸν ὡς τὸ τοῦ βοῦς.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

A. ΒΑΜΠΑΣ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥ ΤΙΝΟΣ.

Δημοσιεύομεν τὴν ἀκόλουθον περιεργὸν ἀπάντησιν τοῦ Montgomery πρὸς τινὰ μονομάχον, πλήρη ἀγγλικῆς ιδιοτροπίας.

« Ἐχω δύο ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς μονομαχίας ταύτης· ἡ μὲν πρώτη, εἶναι ὅτι φοβοῦμαι νὰ σὰς φονεύσω ἡ δὲ δευτέρα, ὅτι φοβοῦμαι νὰ φονευθῶ παρ' ὑμῶν. Δὲν βλέπω οὐδεμίαν ὠφέλειαν νὰ προσγίνηται εἰς ἐμὲ ἐάν διαπεράσω τὸ σῶμά σας δια τινος σφαίρας. Δὲν δύναμαι νὰ ὠφελθῶ παντελῶς παρ' ὑμῶν, ἀφοῦ φονευθῆτε, ὡς πρὸς τὴν μαγειρικὴν, καθὼς ἀπὸ τινος κονίχλου ἢ ἰνδικοῦ. Διατί λοιπὸν νὰ θυσιάσω ἐν ἀνθρώπινον πλάσμα τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ μεταχειρισθῶ; διότι ἂν καὶ ἡ σὰρξ ὑμῶν εἶναι τρυφερά καὶ ἀπλῆ, ἐντούτοις δὲν ἔχει τὴν στερεότητα καὶ τὸ συμπαγὲς ἵνα ταριχευθῆ, καὶ ἐπομένως εἶναι ἀχρηστος εἰς τὰ ταξείδια. Εἶν' ἀληθές ὅτι γίνεται ἀξιόλογον ψητόν τοῦ ὀβελοῦ (barbecue) ἢ ῥοσπίφ, ἀλλ' οἱ λαοὶ δὲν ἀπέκτησαν εἰσέτι τὴν συνήθειαν νὰ μαγειρεύωσιν οὕτω τὰ ἀνθρώπινα ὄντα. Τὸ δὲ δέρμα σας δὲν ἀξίζει οὐδέ τὸν

κόπον τῆς ἐκδορᾶς, διότι εἶναι χειρότερον τοῦ δέρματος πρωτοετοῦς πύλου.

Ὡς πρὸς ἐμὲ δὲ, τί νὰ σὲ εἶπω; ἐγὼ φοβοῦμαι νὰ συναντηθῶ μετ' ὁποιοῦδήποτε κακοποιοῦ· φοβοῦμαι ἄλλως; μὲ βλάψετε· ὥστε βλέπω φρονιμώτερον νὰ σταθῶ παράμερα. Ἐάν ἔχητε ἀνάγκην νὰ δοκιμάσητε τὰ πιστολιά σας, λάβετε ἐν ὁποιοῦδήποτε σημεῖον, τὴν θύραν, παραδειγματος χάριν, σιτοβολῶνος τινός, ἔχουσαν τὰς ἰδικὰς μου διαστάσεις, καὶ ἂν τὴν χτυπήσετε, μηνύσατέ το εἰς ἐμὲ, καὶ θέλω ἀναγνωρίσει ἀμέσως ὅτι, ἐάν ἤμην εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν, ἠθέλετε χτυπήσει ἐμὲ τὸν ἴδιον. »

Τοῦτο ἀναμιμνήσκει ἡμῖν τὸ ἀνέκδοτον τοῦ ἀστείου ἐκείνου, ὅστις προσκληθεὶς εἰς μονομαχίαν παρὰ τινος ἀπονενοημένου, τῷ ἀπεκρίθη: « Μὲ ἐκαλέσατε, ἐπομένως ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῆς ὥρας, τοῦ τόπου καὶ τῶν ὅπλων. Πολὺ καλὰ λοιπὸν· αὔριον τὴν μεσημβρίαν, μὲ δύο κανόνια τῶν 48, ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς ὁμοιοῖας ».

Ἐπεθύμουν ἡ πρόοδος ἐπὶ τὰ κρείττω τῶν ἠθῶν νὰ ἀποσκοραχίσῃ τὴν τραγικὴν ταύτην κωμωδίαν τῆς μονομαχίας, καλύπτουσα αὐτὴν διὰ τῆς εἰρωνείας καὶ τοῦ γελοίου. Ὅστις ἠθέλεν ἔχει τόσον νοῦν ὥστε νὰ φονεύσῃ τὴν μονομαχίαν, τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο λείψανον τῆς βαρβαρότητος, ἠθελε προσκαλέσει τὰς ἐπευφημίας τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΤΩ ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΣΤΩ ΜΟΙ ΦΙΛΩ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗ.

Ἄχ! ἀλλοίμονον! παρῆλθον ὡς ἡ δρόσος τῆς πρωΐας,
Αἱ τρισευτυχεῖς ἡμέραι τῆς μικρᾶς μου ἡλικίας.
Ἄνεπιστρεπτι παρῆλθον τὰ τῆς εὐτυχίας ἔτη,
Καὶ πρὸς λύσιν τῶν δεινῶν μου ἐν, θαρρῶ, μοὶ μένει ἔτι,
Ὁ βαθὺς βυθὸς θαλάσσης, ἡ σταγὼν δηλητηρίου,
Ἡ ἀπόκρημνός τις βράχου, ἡ λεπίς ἐγχειριδίου.
Πλὴν μοὶ λέγει εἶσαι νέος
Ἡ ἐλπίς, καὶ μ' ἀτενίζει μετὰ βλέμματος γλυκέος.

Φεῦ! ὡς ὄνειρα παρῆλθον οἱ τῆς εὐτυχίας χρόνοι,
Κι' ἀντ' αὐτῶν μὲ κατατρυχῶν τῶρα βάσανα καὶ πόνοι.
Ὡς ἀπλὴν παρηγορίαν τὸ τῆς λύπης δάκρυ ἔχω
Καὶ συχνὰ τὰς παρειάς μου μὲ κρουνοὺς δακρύων βρέχω.
Ἄπὸ τὰ δεινὰ τοῦ βίου πλέον ὢν βεβαρυμένος
Εἰς τὸν κόσμον θεωροῦμαι ὑπ' ἐμοῦ αὐτοῦ ὡς ξένος.
Πλὴν γλυκέως μειδιῶσα
Ἡ ἐλπίς μὲ ἀτενίζει εἰς τὰς Ὀλύμπους μου γελῶσα.

ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας ὀδηγούμενος πολλάκις
Διηυθύνθην εἰς τὴν ἀκρὴν τῆς θαλάσσης, κι' ἀπειράκις
Πρὸς τοὺς βράχους τῆς ἀσπαίρων ἐνητένισα ὡς μόνους
Ἰκανοὺς νὰ δώσουν πέρας ἔς τῆς καρδίας μου τοὺς πόρους.
Βαρυνθεὶς τὴν ὑπαρξίν μου μὲ ἀπληπισμένον βῆμα
Πρὸς τοὺς βράχους ἐπροχώρουν, καὶ τοῦ βίου μου τὸ νῆμα
Δι' αὐτῶν νὰ κόψω θέλων
Τὴν ἐλπίδα ἐκεῖ εἶδον μειδιῶσαν πρὸς τὸ μέλλον.

Αἱ καταδρομαὶ τῆς τύχης ἀλλεπάλληλαι μὲ τύπτουν,
Κ' εἰς πικρὰν ἀπελπισίαν σκληρῶς πάντοτε μὲ ρίπτουν·
Ὡστε μέγιστον τὸν τάφον εὐεργέτην μου νομίζω
Καὶ ματαίως εἰς τὸ μέλλον ὁ ἀνόητος ἐλπίζω.
Ἰδοὺ αὐτοκτόνον χεῖρα μοὶ ἐδώρισεν ἡ μοῖρα·
Ἡ ἐλπίς παντοῦ πλὴν οὔσα τὴν ἐλπίδος μεστὴν χεῖρα
Νὰ κρητῆσω διατάττει,
Καὶ χαρίσσει τὸ μέλλον ἔς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐκράτει.

Καὶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἐάν θέλω νὰ μετρήσω,
Ἐπὶ τὴν ἀκτὴν τῆς καθημένης τὴν ἐλπίδα θ' ἀπαντήσω,
Ἄπ' ἐκεῖ δ' ἀμέσως φεύγων ἀναβαίνω εἰς τοὺς βράχους·
Πρὸς αὐτοὺς καὶ ἡ ἐλπίς μου εὐθὺς τρέχει μετὰ τάχους.
Οὕτω δ' ὑπὸ τῆς ἐλπίδος κυνηγούμενος θὰ φθάσω
Τὸ λευκόμαλλόν μου γῆρας, ἧτοι πλέον θὰ γηράσω.
Ἡ ἐλπίς δὲ νέα πάλιν
Πρὸς τὸν τάφον θὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν νέαν τῆς ἀγκάλην.

Τῆ 10 Ἰανουαρίου 1866.

ΣΑΪΔΑ

H

1270

Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΚΑΪΔ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

Ὁ Ἥλιος τῆς Ἀφρικῆς, ἀνυψούμενος βραδέως ἐπὶ τῶν πυριφλέκτων πεδιάδων τῆς Σαχάρως, ἤρχισε νὰ χρυσώνη τὰς συμφύτους κορυφὰς τοῦ Γλέμκεμ, ὅτε ἡ σάλπιγξ ἤχησε τὴν ἐπίσημιν ἐν τῷ στρατῶνι τῶν ἱππέων ἀκροβολιστῶν, καὶ, ἐντὸς ὀλίγου, μεγαλοπρεπῆς στρατὸς ἱππέων παρετάχθη ὡς ἐν μάχῃ, ὑπὸ τὰς μωρέας τῆς πλατείας τοῦ Μεχουάρδου, ὁ δὲ ἀρχηγὸς διατρέξας τὰς τάξεις αὐτῶν ἔστη ἐν τῷ μέσῳ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς γεγυῖα τῇ φωνῇ.

— Ἀκροβολισταί! πορευόμεθα νὰ λαφυραγωγῆσωμεν τὴν φυλὴν τῶν Βενινασέρων· διότι οἱ ἄγριοι οὗτοι Καθύλοι, κατελθόντες τῶν ὀρέων τῶν ὡς χιονοστοιβάς, ἐτόλμησαν νὰ προσβάλωσιν ἡμᾶς πρὸ τῶν θυρῶν αὐτῶν τῆς πόλεως μας, ἐφόρμησαν ἐπὶ τῶν ἀποικιῶν μας, καὶ ἐσήμηναν τὴν διάβασιν τῶν διὰ λαφυραγωγίας, πυρκαϊῶν καὶ φόνων. Περὶ τὴν χαραυγὴν θέλομεν ἐπιπέσει ἐπὶ τῶν φελεῶν τῶν ἵνα τιμωρήσωμεν αὐτούς. Στρατιῶται! ἀναμνηθεῖτε ὅτι πρέπει νὰ κρατύνωμεν καὶ νὰ δοξάζωμεν τὴν ἰσχύν τοῦ Γαλλικοῦ ὀνόματος, καὶ νὰ ἐκδικηθῶμεν συμπατριώτας!

Ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα, οὐλαμὸς αὐτοχθόνων Σπαχιδῶν, συνηνώθη μετὰ τῶν ἀκροβολιστῶν, καὶ τότε ὁ μικρὸς οὗτος στρατὸς ἤρχισε πορευόμενος. Διήλθε τὰς θύρας τοῦ Σουδου καὶ ἀνεπτύχθη κατὰ μῆκος τῆς ἀτραποῦ τοῦ λοριδίου. Ὅτε, παρατηρῶν τις αὐτὸν, ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι βλέπει μέγαν ὄφιν ποικιλτὴν τὴν φολίδαν ἔχοντα χρώμασι λαμπροῖς.

Μεταξὺ τούτων, νέος τις ὑπολαχχὸς, διακρινόμενος ἐπὶ εὐπροσηγορίᾳ καὶ ζωηρότητι, ἀναβάτης ὠρχίου ἵππου ἔχοντος φλογερὸν τὸ ὄμμα, μυκτῆρας καπνίζοντας καὶ κνήμας λεπτὰς καὶ εὐκάμπτους, ἔτρεχεν ἐκ τοῦ ἐνόσ ἀκρου τῆς γραμμῆς

μέχρι τοῦ ἄλλου, ἀστειζόμενος πρὸς τοὺς μὲν, καὶ προσφέρων τὴν καπνοθήκην του ἢ τὴν πλήρη ρούμης συκίαν του πρὸς ἄλλους.

Ὁ νέος οὗτος ἐκαλεῖτο Εὐσέβιος, Δὲ Ρανιέρος.

Εἰς τῶν συνοδοιπέρων πλησιάζας αὐτὸν συνεβάδιζον.

Κατήγετο οὗτος ἐκ φυλῆς μαύρων καὶ ὠνομάζετο Ἀβδ-Ἀλλάχ Βέν-Σαλέμ· ἦτο δὲ ἀρχηγὸς τῶν Σπαχιδῶν καὶ συνομηλιξ τοῦ Δὲ Ρανιέρου.

Ἐν τούτοις ὁ στρατὸς, ἀναρρίχθη τὴν ἀνωφέρειαν τοῦ Τέρνου ἀνέβη ἐπὶ τοῦ γενοῦ ὄροπεδίου τοῦ ὄρους, ὅπου λεπτὴ αὐρα ἀνεύρυνε τοὺς πνεύμονας, οἵτινες ἀνέπνεον αὐτὴν ἡδυπαθῶς. Μετὰ στιγμῶν τινῶν ἀνάπαυσιν, ὁ στρατὸς, ἐξακολουθῶν τὴν ὁδὸν του, ἐβυθίσθη εἰς στενὴν τινα κοίτην χειμάρρου, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ῥάχιν, ὅπου εἶχεν ἀναβῆ. Τέλος φθάσαντες εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ὄρους, διὰ τινος χαράδρου δυσβάτου, ὡς τοῦτο συμβαίνει συνεχῶς εἰς τὰ περίξ τῆς ἐρήμου, οἱ ἱππεῖς εὐρέθησαν παρὰ λειμῶνα χλοερὸν, ἀνὰ μέσον δύο λορίσκων καταφύτων ἐκ δρυῶν. Ὁ καύσων ἦτο ἀφόρητος καὶ ὁ νότος ἔπνεε φλογερὸς. Οὐδὲν εὐχερῆστον τῆς θεᾶς τῆς χλοερᾶς ταύτης ὁσέως, ἀνθοστρώτου καὶ διαβρεχομένης ὑπὸ μικροῦ ῥυακίου ἡδέως μαρμαίροντος, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ κατωπρίζοντο οἱ λευκοὶ ἀστέρες τοῦ Μεμουφάρ, καὶ αἱ κυναῖ στεφάναι τῶν ἱριδῶν. Φωναὶ χαρᾶς ἐχαιρέτησαν τὴν τερπνὴν ταύτην Ἑδέμ.

Ἐνταῦθα ἐσταμάτησαν καὶ ἤναψαν πυράς ἐπὶ διαφόρων μερῶν. Ὁ καφεῖς, τὸ τονικὸν τοῦτο ποτόν, καὶ τὸ τόσον σωτήριον εἰς τοὺς κατοικοῦντας τὰς διακεκαυμένας ζῶνας εὐρωπαϊκῶν, ἤρξατο ἐτοιμαζόμενος ἐντὸς τῶν ὀδοιπορικῶν μεταλλινῶν κυμβίων, οἱ δὲ μᾶλλον ἀνυπομονοῦντες, ἔτρεξαν εἰς τὸ κάπηλειον, ὅπερ ἐγκυβύδρισε παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ῥυακίου, ἡ χαρίεσσα Λουίζα, κάπηλος τῶν ζουάβων, ἥτις, φέρουσα ἐπὶ τοῦ ὠτίου τὸν μικρὸν κηρωτὸν πῖλον τῆς, καὶ ἱταμῶς προσβλέπουσα, ἐκέρνα τοὺς φοιτητὰς τῆς, μετ' εὐθύμου δραστηριότητος.

Πρὸς τὸ ἔσπερας ὁ μικρὸς στρατὸς, διαλύσας τὸ στρατόπεδον, ἀνεχώρησεν ἐκείθεν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀφίκετο παρὰ τὰς

ὄχθας τῆς Μουλούζας. Διελθὼν τὸ ποτάμιον τοῦτο κατὰ τὸν πόρον ἐπορεύθη εἰς τοὺς πρόποδας ὄρους ἡλιβάτου ὥστε ὑποχρεώθη νὰ εἰσδύσῃ εἰς ἀτραπὸν δυσβατον καὶ σκολιάν, ἐφ' ἧς ἤρχισε ν' ἀναρρίχεται ἐν σιωπῇ. Ἡ Σελήνη ἀνυψώθη καὶ αἱ ἀκτίνες τῆς ἐφώτιζον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τὴν κωμόπολιν τῶν Βενινασέρων. Πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν φυγὴν εἰς τοὺς Καθύλους, τὸ πεζικὸν διαιρεθὲν εἰς δύο σώματα, καὶ περιεκύκλωσε τὸ ὄρος διὰ νὰ εἰσβάλῃ ἐκ δύο διαφόρων μερῶν, ἐνῷ τὸ ἱππικὸν ἐξηκολούθη νὰ προχωρῇ.

Ἦδη αἱ τρεῖς φάλαγγες τῆς ἐφόδου προσῆγγιζον τὸ χωρίον, καὶ ἐπίστευον ὅτι θὰ εἰσέλθωσιν ἀναιμωτεῖ, ὅτε κραυγαὶ μεγάλαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ πυροβολισμῶν ὑπεδέχθησαν τοὺς ἐφορμήσαντας.

— Ἐμπρός! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς.

Ἐὰ τύμπανα τότε ἔκρουον, αἱ σάλπιγγες ἤχουν, πυροβολισμοὶ ἤκούοντο καὶ σφαιραὶ συρίζουσαι διεσταυροῦντο.

Ἡ προσβολὴ ἦτο ὀρμητικὴ ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπεράσπισις πεισματώδης.

— Βῆμα συμπλοκῆς!

Οἱ Ζουάβοι ὀρμοῦν, πλησιάζουν τὸν τοῖχον καὶ ἀναρρίχωνται.

— Τροχάδην, ἀκροβολισταί!

Τὸ ἔδαφος καὶ οἱ χάλικες σπινθηροβολοῦν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἱππων.

Ἀκολουθῶν, ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ τῶν μεταξὺ τῶν οἰκημάτων κενῶν, ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ νέφους κόνεως καὶ καπνοῦ, φοικώδης γίνεται θύρβος. Φωναὶ ὀξεῖαι, ὠρυγαὶ ἄγρια διασχίζουσι τὸν ἀέρα. Τίποτε δὲν σταματᾷ τὴν παράφορον ταύτην φρενήτιν· τὸ αἷμα βέει εἰς βέματα ἐπὶ τῶν ὁδῶν, κεφαλαὶ ἀποτριπθεῖσαι κιλυδοῦνται ἐπὶ τῆς κόνεως, καὶ μέλη ἀσπαίροντα καλύπτουσι τὸ ἔδαφος, ἡ δὲ πυρπόλησις συμπληροῖ, τὸ φοικαλέον τῆς καταστροφῆς ἔργον.

Ὁ Ρανιέρος παροτρυνθεὶς ἐκ τοῦ θορύβου, καὶ μεθυθεὶς ἐκ τῆς ὀσμῆς τῆς πυρίτιδος, ἐβρίθη κατὰ τῶν Καθύλων, σπαθίζων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ βραχιονός του. Πυρετώδης ἐρεθισμὸς ἐτύφλωνε αὐτὸν, κατὰ τὴν τρομερὰν ταύτην συμπλοκὴν, ὥστε

ὅ,τι παρουσιάζετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του ἀνετρέπετο καὶ συνετρίβετο ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου του. Ὅτε δὲ δὲν εἶχεν πλέον ἐχθροὺς νὰ φονεύσῃ, μελαγχολία ἀνεξήγητος ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν του, καὶ ἤρχισε νὰ διέρχεται δυσθύμως τὰς μεστάς πτωμάτων ὁδοὺς.

Ἄφνης φωναὶ ὀξεῖαι, καὶ ἀνεκφράστου ἀγωνίας προσέβηλον τὴν ἀκοὴν του.

Εὐρίσκετο ἔμπροσθεν οἰκίας, ὀλίγον μεμονωμένης, ἣν αἱ φλόγες ἤρχιζον νὰ καταβροχθίζωσιν. Ἡ θύρα ἦτον ἀνοικτὴ· εἰσέρχεται καὶ διελθὼν μετὰ ταχύτητος μὲτὰν δίοδον, εὐρέθη εἰς αἰθουσαν ὅπου ἐβασίλευεν ἡ φοικωδεστέρη ἀταξία· τὸ πᾶν ἦτον ἀνεστραμμένον· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐδάφους, ἔκειντο ἐντὸς λίμνης αἵματος, γέρων καὶ πολλὰι γυναῖκες.

Εἰς τὴν θέαν ταύτην, ἡ καρδία τοῦ Ρανιέρου ἀγανακτεῖ, καὶ φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους, διὰ νὰ τιμωρῆσῃ τοὺς φονεῖς· ἀλλ' ἀμέσως σκεφθεὶς ὅτι τοιοῦτον τὸ δίκαιον τοῦ πολέμου, ἐπανέθηκε τὴν λεπίδα ἐντὸς τῆς θήκης.

Ἀπεμακρύνετο φρίσων ὅτε προσέβλεψεν ἐπὶ παραπετάσματος, ὅπερ χεῖρ πυρετώδης ἐφαίνετο κινουσα, καὶ συγχρόνως ἐνόμισεν, ὅτι εἶδε σκιαγραφουμένην ὀπισθεν τῆς μετᾶξης, μορφήν ἀνθρώπινον ὀρμᾶ πρὸς τὸ πρὸςπέτασμα καὶ, παραμερίζων αὐτὸ, εὐρίσκει ὑποκρυπτομένην εἰς τὴν γωνίαν τοῦ παραθύρου, νεάνιδα νεκρωμένην σχεδὸν ὑπὸ τοῦ φόβου, ἥτις γονυπετήσασα, προσέβλεπεν αὐτὸν μετὰ θείας εὐφραδείας αἰτιῶσα χάριν.

— Ἠσύχασε, ὠραῖόν μου τέκνον! τῇ λέγει ὁ Εὐσέβιος ἀραβιστί. Θὰ ζήσετε καὶ θὰ μείνετε ἐλευθέραι.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, μέρος τοῦ τοίχου ἐκρυνίσθη τὰ δὲ ἄλλα μέρη ἠπέιλον, ὁμοίαν καταστροφῇ. Ἡ νεάνις τρομάξασα ἐλειποθύμκει. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο καιρὸς βραδύτητος ὁ Ρανιέρος τὴν ἀνεστήκωσεν εἰς τοὺς βραχιόνους του, καὶ, διελθὼν τὸν πρόδρομον τὸν φέροντα εἰς τὴν ὁδὸν, ἡμιπνιγμένος ἐκ τοῦ καπνοῦ, ἔφθασε μέχρι τοῦ ἵππου του, ὃν εἶχε προσδεδεμένον παρὰ τὴν θύραν.

Ἐν βραχεὶ ἀπέθεσε τὸ θελκτικὸν φορτῆρον, ἐπὶ τοῦ ἑπιπέλου του καὶ ἱπεύσας ἀνεχώρησε τροχάδην πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατείας.

Ἀφοῦ διέτριβεν ἀνευ συμβιβαστικῶν, τὰς καιόμενας ὁδοὺς τῆς κωμολόγειας, συννηώθη μετὰ τῶν συντρόφων του, ἐτοιμῶν ἤδη νὰ ἐγκαταλείψῃσι τὸ θέατρον τοῦτο τῶν φρικωδῶν ἀντεκδικήσεων.

Οἱ στρατιῶται ἔλαβον λείαν πλουσίαν. Ἀγέλαι βοῶν καὶ ποίμνια προβάτων ἀδηγῶντο ὑπὸ τὴν φρούρησιν πολλῶν ἀποπασμάτων Ζουάδων, καὶ ἠκολούθουν οἱ λοιποὶ τοῦ πεζικοῦ ἐλαύνοντες καμήλους, ἡμιόνους καὶ ὄνους, βαρέως φορτωμένους τάπητας, ὄπλα, σκηνάς, ἐπιπλα, σκεύη, καὶ διάφορα εἶδη ζωοτροφῶν. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν φορτίων τῶν ζῶων, ἕκαστος στρατιώτης ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, δέμα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὀγκώδες, ἐξ ἀντικειμένων πολυτίμων, ὅπερ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν κοινὴν φρούρησιν. Ἰς ἐκ τούτου οὐδεὶς παρετήρησε τὸ κατ' ἀρχὰς τὸ παράδοξον φορτίον τοῦ Ρανιέρου, ὅπερ ἐπιμελῶς εἶχε περικαλύψει διὰ τοῦ βουρνούζιου του.

Ὁ Βέν-Σαλέμ, ἔτρεξε πλησίον τοῦ νέου ἀκροβολιστοῦ.

— Πρὸ πολλοῦ σὲ ζητῶ φίλε τῷ λέγει πλησιάζων μήπως ἐπληρώθη;

— Ὁχι χάρις τῷ θεῷ! καὶ σὺ Ἄβδ-ἀλλάχ;

— Ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου, μ' ἤγγισε διὰ τῆς πτέρυγός του· ἰδὲ καὶ ὁ ἀρχὴ ἔδειξε πλατείαν ἐντομὴν, ἣτις ἐσχίζεν ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ κεντημένου ἐσωκαρδίου του.

— Ἄ! ἐλαφυραγωγήσαμεν ὡς μοὶ φαίνεται, τῷ λέγει θλιβερώς, εἰς τὴν θείαν τοῦ φορτίου, ὅπερ ὁ Εὐσέβιος ἐκράτει ἐμπροσθέν του.

— Ναι, φίλε, ἐλαφυραγωγήσαμεν, ὡς λέγεις.

— Ἡ λαφυραγωγία εἶνε νόμιμος μετὰ τὴν πόρθησιν, ἐπανελάβεν ὁ Σπαχὴς τεθλιμένος.

— Τοῦτο σὲ λυπεῖ, καθὼς φαίνεται;

— Τὸ ὁμολογῶ· θλίβομαι βλέπων, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἐνόμισε πρέπον νὰ ὀφελθῇ ὁ ἴδιος, ἀπὸ τοῦ τοιοῦτον δίκαιον.

— Ὁ ἀλλάξης γνώμην, φίλε Ἄβδ-ἀλλάχ, βλέπων τὴν πολυτίμον λείαν μου.

Καὶ, παραμερίσας τὰς πτυχὰς τοῦ βουρνούζιου του, ἔδειξε τὸ χάριεν πρόσωπον τῆς πάντοτε λειποθυμημένης Μαυρητανῆς.

— Μαντεύω! ἀνέκραξεν ὁ Βέν-Σαλέμ,

μετὰ συγκινήσεως, συγχώρησον τὰς πρόσβλητικὰς ὑπονοίας μου.

— Δὲν σοὶ κακίζω, τὰ φαινόμενα μ' ἐνόησάν μου· ἀλλὰ εὖμαι πρέπει νὰ σκεφθῶμεν πῶς νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν δυσυχῆ αὐτῆς περὶ τὴν Βακθισόν μου.

Ἐν βραχεὶ διαστήματι, οἱ δύο φίλοι εἴρον πηγὴν. Ὁ Βέν-Σαλέμ ἀφιππεύσας, ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του τὴν νεάμιδα, καὶ τὴν ἐναπέθεσεν ἡσύχως ἐπὶ σωροῦ θάμνων· ἀκολουθῶν στρεφόμενος πρὸς τὸν Εὐσέβιον ὅστις εἶχεν ἤδη ἀφιππεύσει ὁμοίως.

— Ἐτοίμασε τὰ πιστόλιά σου, φίλε, τῷ λέγει, καὶ στάσου καταντικρὺ τῆς λόχμης τῶν πρίνων, ἣτις ἀραυῶνται ἀριστερά σου, διότι ἐκείθεν δύναται νὰ προσβάλῃ τις ἡμᾶς ἐκ τῶν Βενι-κασσέρ, διαφυγῶν τὴν σφαγὴν τῆς φυλῆς του. Ἐγὼ δὲ τρέχω πρὸς τὴν πηγὴν.

Καὶ τρέξας, ἐπανῆλθε παράυτα, φέρων ὑδροδόχην πλήρη ψυχροῦ ὕδατος, δι' οὗ ἐβράντισε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας τῆς νέας αἰχμαλώτου.

Προσβληθεῖσα ἐκ τῆς σωτηρίου ψυχρότητος τοῦ ὕδατος ἡ πτωχὴ παιδίσκη, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀλλὰ θαμβωθείσα ὑπὸ τῆς λάμπης τοῦ ἡλίου, τοὺς ἐπανεκλείειε ταχέως. Ἀκολουθῶν, ἡμιανείξασα τὰ βλέφαρά της καὶ παρατηροῦσα διὰ μέσου τῶν μακρῶν μεταξίμων βλεφαρίδων της.

— Ποῖος εἶσαι; ἠρώτησε μεθ' ἀρμονικῆς φωνῆς τὸν Εὐσέβιον· ὦ! ὁμίλησον, καὶ εἰπέ μοι, ἐὰν ἦσαι ὁ ἄγγελος τοῦ φωτός, ὅστις μετὰ θάνατον ὀδηγεῖς τὰς νεάμιδας εἰς τὴν μονὴν τῶν πνευμάτων!

— Ἀλλὰ καὶ σὺ, ποῖα εἶσαι; ἀπεκρίθη ὁ Εὐσέβιος.

— Ἐγὼ εἶπεν αὕτη, εἶμαι ἡ Σαϊδά, θυγάτηρ τοῦ Καὶδ Κεσσέρ, Ἀβδ-Μουρράχ, ὅστις ἐφονεύθη μετὰ τῆς μητρός μου καὶ τῶν ἄλλων συντρόφων του. Ἄ! εἶπεν αὕτη, κυριευθεῖσα ἐκ φρίκης εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην, ἣτις ἐπανεφέρειν αὐτὴν εἰς τὴν πραγματικότητά, δὲν εἶμαι λοιπὸν ἀποθαμμένη!

Αἱ χεῖρές της διστάφθησαν ἐξ ἀπελπισίας, λυγμοὶ διέφυγον τοῦ στήθους της, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐπλημμύρισε δακρῶν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ ΣΚΥΛΙΤΗΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΑΙΜΟΣΤΑΓΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥ.

(Συνέχεια.)

— Τὸ ἤξευρα ἐγὼ ὅτι θέλει συνειθίσει. Ἡ δὲ Στεφανίτς πάλιν βλέπουσα ἤσυχον τὸν ἀδελφόν της:

— Τί εὐτυχία, ἔλεγεν, ὅτι ὁ Γάστων ὑπέφερε τόσον καλῶς τὴν ὑπανδρείαν τῆς Ἰωάννας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ὁ Γάστων καὶ ἡ Ἰωάννα συννητήθησαν εἰς τὸν περιστερεῶνα. Ἡ νύξ αὕτη ἀρχίσασα ὑπὸ τόσον καλοῦς οἰωνοῦς, τόσον ἠδεῖς, ἣτις ἐγένετο μάρτυς τόσων φιλημάτων καὶ ἐρωτικῶν λόγων, τερπνῶν ἐλπίδων διὰ τὴν ἐπαύριον, ἐλπίδων αἰτινες ὤφειλον νὰ ὠρῆσιν ἀκόμη μακρὸν μέλλον, ἡ νύξ αὕτη ἐγένετο ὀλεθρία. Ὁ Λεφέβρ ἐλαφρῶς κοιμώμενος, ἤκουσε θόρυβον καὶ ἠγέρθη ἀμέσως.

Ἐλαβε τὸ τουφεκίον του, ὑποθέσας τὸ κατ' ἀρχὰς ὅτι ἦλθον νὰ τῷ κλέψωσι τὰς περιστεράς του, αἰτινες ἦσαν φημισμέναι εἰς τὰ περίχωρα ἐπὶ ὠραιότητι· ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἐσκέφθη ὅτι δυνατόν νὰ ἦσαν ἐπικινδυνώτεροι κλέπται.

Καταβάς εἰς τὴν βᾶσιν τῆς κλίμακος, ἔκραξεν ἰσχυρῶς:

— Τίς εἶ;

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

Ὁ Γάστων καὶ ἡ Ἰωάννα ἦσαν ἡμιθᾶνεις ἐκ φόβου, δὲν ἐτόλμων ν' ἀναπνεύσωσι.

— Τίς εἶ; ἐπανελάβεν ὁ μυλωθρός, τοῦ ὁποίου νύξανεν ἡ ὀργή.

Ἡ αὐτὴ σιωπῆ.

— Τίς εἶ; ἔκραξεν ἐκ τρίτου. Ἐὰν δὲν ἀπαντήσης πυροβολῶ.

Καὶ ἤγειρε τὴν σφύραν τοῦ τουφεκίου του.

Ἐπειδὴ ἡ ἐρώτησις αὕτη δὲν ἔτυχεν ἀπαντήσεως ἐπαναλαβὼν καὶ ἐκ τετάρτου ἐπυροβόλησεν.

Ὁ Γάστων ἐπληρώθη ἐν τούτοις διὰ νὰ μὴ προσβάλλῃ τὴν Ἰωάνναν προσεπά-

ῖσας καὶ ἐσφύρη μέχρι τοῦ δωματίου του.

Ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα, ἐν ἀπελπισίᾳ, ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ γενναϊότητα καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὸν δόλον διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὑπηρετάς τοῦ μύλου νὰ ἀναβῶσι τὴν κλίμακα.

— Θεέ μου! πόσον μ' ἐτρόμαξες πάτερ μου! ἀνέκραξεν. Ἦμην μόνη, καὶ πῶς ἤθελες ν' ἀποκριθῶ ἐνῷ αἱ κρυγαὶ σου μ' ἐπάγωσαν τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας μου;

— Καὶ τί ἔκαμνες τοιαύτην ὥραν εἰς τὴν κλίμακα; τῇ εἶπεν ὁ μυλωθρός πάντοτε ὀργισμένος.

— Ἦκουσα θόρυβον καὶ ἔτρεξα πάτερ μου.

— Εἶσαι λοιπὸν πολὺ γενναία; Ἀλλὰ, προσέθηκεν ὁ Λεφέβρ εἰς τοὺς ὑπηρετάς του, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ὁποίων δὲν ἤθελε νὰ ἀποκαλύψῃ ὅτι ἐφοβεῖτο καὶ ὑπωπτεύετο, ἀποσυρθῆτε, φίλοι μου, λάθος ἐγένεον, ἄς ὑπάγωμεν νὰ κοιμηθῶμεν. Ἰωάννα ἀκολουθεῖ με.

Ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι τοῦ μύλου ἀπεχώρησαν, ὁ μυλωθρός εἰσελθὼν εἰς τὸν θάλαμον τῆς θυγατρὸς του, τῇ εἶπεν ἡσύχως.

— Μήπως πιστεύεις, κόρη μου, ὅτι εἶμαι παίγνιον σου.

— Πῶς; πάτερ μου.

— Δὲν ἐντρέπεσαι λοιπὸν νὰ ἀτιμάσης τὰς λευκὰς τρίχας μου με τοιαύτην ἀτιμίαν;

— Πάτερ μου, σοῦ ὁμνῶ . . . ἐτραύλισεν ἡ Ἰωάννα ὠρᾶ καὶ τεταραγμένη.

— Μὴ ὀρκίζεσαι, μὴ ψεύδεσαι! ἀρκεῖ ἡ ἄτιμος διαγωγή σου! Ἀκούς! μόλις ὑπανδρεύθη, καὶ ἀπὸ τώρα νὰ ἀπατᾷ τὸν ἄνδρα της! θὰ σὲ ἀποπέμψω, θὰ σὲ στείλω εἰς τοῦ Κ. Μαρτίλλ· δὲν θέλω νὰ νομίσουν ὅτι ἐβοήθουν τοιαύτην πράξιν!

— ὦ! πάτερ μου, εὐσπλαγχνίσου με! σὲ ἐξορκίζω!

— Ἄ! ὁμολογεῖς λοιπὸν τώρα; λοιπὸν εἰπέ μοι τὸ ὄνομα τοῦ ἐρατοῦ σου, τοῦ συνενόχου σου, τὸ ἀπαιτῶ!

— Πάτερ μου, σὰς βεβαίω ὅτι ἤμην μόνη.

— Πιστεύεις ὅτι θὰ μὲ ἐξαπατήσης μ' αὐτά; ὄχι, ὄχι! ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θέλεις νὰ ὁμολογήσης τίποτε, ἔχω ἐγὼ μίσην ἀσφαλέστατον νὰ μάθω τὸν διαφθορέα, καὶ νὰ τὸν τιμωρήσω ἐνόμισον ὄλων, ἄς πέρσῃ δὲ τὸ αἰσχρὸν ἐπὶ σοῦ καὶ ἐπ' ἐμοῦ! ἀδελφόν!

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάμεις; πάτερ μου, προσέθηκεν ἡ Ἰωάννα ἐπὶ μᾶλλον ἐκπεπληγμένη.

— Διατί, ἀντισυχοῦς ἀφοῦ ἦσο μόνη; Ἐγὼ εὔρον ἐν χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον φαίνεται τοῦ ἔπεσεν ἐνῶ ἔσπευσε νὰ σωθῆ, καὶ μὲ τὰς ἐνδείξεις τὰς ὁποίας αὐτὸ βεβαίως θέλει μοι παρέξει, θέλω τὸν καταδιώξει ὡς κλέπτην.

— Ὦ! ὄχι! ὄχι, πάτερ μου, δὲν θὰ τὸ κάμεις αὐτὸ, ἐφώνησεν ἡ Ἰωάννα ριφθεῖσα εἰς τοὺς πόδας του.

Ἄλλ' ὁ μυλωθρὸς τὴν ἀπώθησε σκληρῶς καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν θύραν, λέγων:

— Εἰς τὴν τιμὴν μου ἢ δικαιοσύνη θὰ ἐπιληφθῆ τῆς ὑποθέσεως; δὲν ἐμόλυνες, ὄχι, ἀτιμωρητὶ τὴν οἰκίαν μου καὶ τὴν ἰδικὴν σου. Ὁ ἐραστής σου θέλει συλληφθῆ καὶ φυλακισθῆ ὡς κλέπτης.

Ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ ἐμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ ἀνίσθητος. Ὁ δὲ μυλωθρὸς ἀφοῦ ἐξήτασε τὸ γραμματοφυλάκιον διήλθε τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς προπαρασκευαζόμενος πῶς καλλίτερον νὰ ἐκδικηθῆ.

Ἡ Στεφανία, τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον τῶν συμβάντων αὐτῶν, μὴ βλέπουσα τὸν ἀδελφὸν τῆς νὰ ἔλθῃ παρ' αὐτῆ νὰ τῆ εἶπῃ τὸ καλημέρα, ὡς τὸ συνήθως, καὶ νὰ προγευματίσῃ, ἀπεράσισεν, ἀνησυχούσα, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁποῖον φρικῶδες θέαμα! Ὁ Γάστρων ἔκειτο ἐκτάδην ἄπνους, κολυμβῶν εἰς τὸ αἷμά του.

Ἡ δυστυχὴς νέα, ἐξω φρενῶν, ἔσπευτε δι' ὄλων τῶν μέσων ν' ἀνακαλέσῃ τὸν ἀδελφὸν τῆς εἰς τὴν ζωὴν, τὸν ἔσειρε μέχρι τῆς κλίνης του, ὅπου τὸν ἀπέθηκε καὶ ἐσταμάτησε τὸ αἷμα διὰ καταπλάσμάτων, ὅπως ἠδύνατο καλλίτερα ἀνευ οὐδεμιᾶς συνδρομῆς τῆς ἐπιστήμης.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ.

Πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἠρξάμεθα τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ τούτου κατὰ προτροπὴν πολλῶν φρονίμων ἀνδρῶν, καὶ ἔχοντες ὡς παράδειγμα, ὡς ἐν τῷ προλόγῳ λέγομεν, τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκδοσιν τοῦ Penny Magazine καὶ τοῦ Magazine Pitto-

resque ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ καταστήσωμεν τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην πύγκοινον ὡς αὐτὰ ἀνάγνωσμα. Ὅπως κατέστηρίωμεν δὲ τὸ ἐξὸ κοινότερον εἰσαμεν τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις 3,60, ἐνῶ ἔπρεπεν, ἀναλόγως τῶν ἄλλων περιοδικῶν, 8 τοῦλάχιστον δραχμᾶς. Περὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης μεγάλας καταβάλλομεν προσπάθειας διὰ νὰ ἴηαι πάντοτε ποικίλη, περιεργος, ἠθικὴ, τερπνὴ καὶ διδακτικὴ ἀνευ σχολαστικισμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τινες ἐπιθύμουν καὶ ἐκλεκτὴν τινα μυθιστορίαν ἠρξίσαιμεν ἀμέσως ἐν παραρτήματι τὴν μετάφρασιν τοῦ Κόμητος Μοντεχρίστου, τοῦ ὠραιότερου μυθιστορήματος τοῦ Ἀλ. Δουμά, τοῦ ὁποίου τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα τελειώνει ὁ δεῦτερος τόμος, εἰς τόσον περιεκτικὸν σχῆμα, ὥστε θὰ κοστίσῃ τὸ ἥμισυ παρ' ὅσον ἔπρεπεν' ἀφήταμεν δὲ ἐλευθέρους τοὺς συνδρομητὰς νὰ λάβωσιν ἢ μὴ τὸ παράρτημα τοῦτο.

Ἐνῶ λοιπὸν ἡμεῖς κοπιῶμεν οὕτω πολὺ ὥστε καὶ τὴν ὑγείαν μας σχεδὸν ἐχάσαμεν, ἐνῶ ἀντὶ νὰ ὠφελώμεθα αὐξάνομεν τὰ χρέη ἡμῶν, καὶ ταῦτα πάντα ἵνα δυνηθῶμεν νὰ στηρίξωμεν ἀνάγνωσμά τι προσήτῳ εἰς ὄλους, καὶ κατόπιν νὰ ὠφελώμεθα καὶ ἡμεῖς κάτι τι ἐξ αὐτοῦ, τινὲς τῶν Κ. συνδρομητῶν δυστροποῦσι νὰ ἀποδώσωσι τὴν μικρὰν συνδρομὴν των, χωρὶς νὰ συλλογίζωνται ὅτι ἐὰν αὐτοὶ δὲν πληρώσωσι ποῦ θὰ εὐρωμεν ἡμεῖς τὰ χρήματα πρὸς πληρωμὴν τῶν στοιχειοθετῶν, τοῦ πιεστοῦ, τοῦ μελανωτοῦ, τῶν ταχυδρομικῶν, τῶν δύο ἐν Ἀθήναις διανομέων, τοῦ χαρτεμπόρου καὶ τοῦ βιβλιοδέτου; Ἐὰν ἡμεῖς κεφαλαιοῦχοι εὐχαρίστως ἠθέλομεν συγκατατεθῆ νὰ περιμείνωμεν αὐτοὺς μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, δαπανῶντες ἐξ ἰδίων τὰς ἀπαιτούμενας 7 χιλιάδας δραχμῶν' ἀλλὰ δὲν εἴμεθα.

Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τοὺς ἐν Ἀθήναις, ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς ἡμῶν νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν των ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου, διότι ἔχομεν σκοπὸν ἀμετάθετον νὰ μὴ πέμψωμεν πρὸς οὐδένα φύλλον ἐὰν δὲν πληρώσῃ καὶ οὕτω οἰκονομοῦμεν τοῦλάχιστον τὰ ταχυδρομικά.

Α. ΒΑΜΠΑΣ.